

[Ole Bjørn Kraft.]

Ministeren er altsaa paa Forhaand i Virkeligheden indstillet paa den samme Tanke, og det vil da ikke være vanskeligt for ham, formoder jeg, i Udvalget at give Oplysning om, hvorledes dette administrative Organ, han her taler om, nærmere skal udformes, og der vil da næppe være nogen Vanskelighed ved ogsaa at faa dette nedfældet i Loven, saaledes at vi faar et klart Billede af, hvordan Foranstaltningerne skal sættes i Kraft.

Endelig er der det Spørgsmaal, som allerede er nævnt af de foregaaende Ordførere, Spørgsmaalet om Bevilling. Som jeg allerede har sagt, er der baade i Sverige og Norge givet betydelige Bevillinger til dette Formaal. Ministeren forudsætter i selve Lovforslaget, at der ogsaa skal gives betydelige Bevillinger. I den Tale, Ministeren holdt paa Dansk Luftværnsforenings Landsmøde, erklærede han ogsaa, at det var hans fulde og faste Overbevisning, at hverken Stat eller Kommune vilde vige tilbage for at yde de Bevillinger, som var nødvendige. Det er derfor med nogen Beklagelse, vi ser, at man endnu ikke er naaet til at stille Rigsdagen over for et Bevillingsforslag. Efter Lovforslagets § 3 hører dette Spørgsmaal stadig Fremtiden til, men der er allerede gaaet lang Tid, og Sagen ligger dog saaledes, at det er muligt for en stor Del af Foranstaltningernes Vedkommende at se, hvad de vil komme til at koste, og jeg tror, at det for hele det kommende Arbejde, for det Arbejde, som skal udføres af de forskellige Myndigheder, for det Arbejde, som skal udføres i den kommende Tid af Dansk Luftværnsforening, vil være af stor Betydning, ligesom ogsaa for Sagens hele Stilling i Befolkningen, at Staten har erkendt sin Pligt aabent og tydeligt, ved en Bevillings Givelse, til at bære de Dele af Udgifterne, som vil falde paa den. Vi ved, at den Uro og Usikkerhed, som har eksisteret om dette Spørgsmaal, allerede har voldt Arbejdet forskellige Vanskeligheder, fordi det har været saaledes, at Mennesker, som under andre Omstændigheder vilde være mere end villige til at yde deres Bidrag, holder sig tilbage, saa længe det ikke staa klart, at her er en Statsopgave, der skal løses. Her maa Staten yde sin Part af Udgifterne. Vi har endogsaa set, at store Organisationer, som ikke er uvillige over for selve Sagen, har trukket sig ud af Arbejdet, fordi de har staaet i den Situation, at de ikke vidste, om Staten vilde yde sit Bidrag eller ikke. Jeg tror derfor, der maa kunne samles

Enighed om allerede ved Lovforslagets Vedtagelse at faa dette Spørgsmaal lagt i langt fastere Rammer og faa givet en foreløbig Bevilling, saa at vi kunde være sikre paa, at det Arbejde, som nu maa udføres, ikke kan blive standset af Mangel paa de nødvendige Midler, og saaledes at den endelige Opgørelse og Tilrettelæggelse maa hvile til senere. Jeg vil meget henstille — og jeg forstod, at den ærede socialdemokratiske Ordfører (Rasmus Hansen) var enig heri — til den højtærede Minister at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse nu, saaledes at vi i Udvalget kan faa dette Spørgsmaal klaret. Det er ikke almindeligt, at en Oppositionsordfører tilbyder en Regering en Bevilling, men man maa tage dette som et Udtryk for den Alvor, hvormed vi tager paa denne Sag, at vi giver Udtryk over for Regeringen for, at vi nærer stærke og varme Ønsker om, at den Handling, Ministeren selv bebudede i sin Indledningstale, nu virkelig bliver iværksat.

Da vi for snart 3 Aar siden drøftede denne Sag her i Tinget, fremsatte jeg nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaals Sammenhæng med det aktive Luftforsvar. Det staa for os som en Urimelighed, at man ikke samtidig med, at man løser de Opgaver, som saa klart og tydeligt ligger foran os med Hensyn til Befolkningens Beskyttelse, ogsaa bestræber sig for at gøre en langt stærkere Indsats paa det aktive Luftværns Omraade, end man hidtil har gjort. Dette Lovforslag tilsigter at mildne Følgerne af et Luftbombardement. Rent logisk maa man dog have den Opfattelse, at det vilde være rimeligt at gøre alt, hvad man kunde, for først og fremmest at søge at forhindre, at Bombardement fandt Sted. Ingen vil finde det urimeligt, ud fra hele den Indstilling, mit Parti har, at vi gør disse Bemærkninger, men jeg erkender i øvrigt, at det er et Spørgsmaal, vi formodentlig faar Lejlighed til at drøfte en anden Gang.

Jeg skal slutte med at udtale min Tilfredshed med, at Lovforslaget er blevet forelagt, og fra vor Side tilsige den mest villige og hurtige Behandling paa det Grundlag, her foreligger, ud fra de Principper, Ministeren har nedlagt i dette Lovforslag.

Rager: I Almindelighed har jeg ikke meget tilovers for de Mennesker i mere eller mindre fremskredne Alder, der altid siger: I de gode gamle Dage var det helt anderledes; for Forholdet er i Virkligheden det, at stort set gaar Verden fremad, men man maa paa den anden Side sige, at den Undtagelse,